

Rättsfallssamlingen

Mål C-269/09

**Europeiska kommissionen
mot
Konungariket Spanien**

”Fördragsbrott — Artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG — Artiklarna 28 och 31 i EES-avtalet — Skattelagstiftning — Flyttning av en skattskyldig persons hemvist till utlandet — Skyldighet att inkludera ännu ej taxerade inkomster i beskattningsunderlaget för det senaste beskattningsåret — Förlust av den eventuella fördel som uppskov med betalningen av skatteskulden kan innebära”

Sammanfattning av domen

1. *Medlemsstater — Bibehållen behörighet — Direkt beskattning — Skyldighet att utöva denna behörighet med iakttagande av unionsrätten*
2. *Unionsmedborgarskap — Rätt att fritt röra sig och uppehålla sig på medlemsstaternas territorium — Allmän fördragsbestämmelse som uttrycks specifikt i bestämmelserna om fri rörlighet för arbetstagare och om etableringsfrihet*
(Artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG)
3. *Fri rörlighet för personer — Arbetstagare — Bestämmelser i fördraget — Föremål för talan — Regler för att förenkla utövandet av yrkesverksamhet inom unionen*
4. *Unionsmedborgarskap — Fri rörlighet för personer — Etableringsfrihet — Restriktioner — Skattelagstiftning — Flyttning av en skattskyldig persons hemvist till en annan medlemsstat — Skyldighet att inkludera ännu ej taxerade inkomster i beskattningsunderlaget för det senaste beskattningsåret — Otillåtet — Motivering — Effektiv indrivning av skatteskulden — Upprätthållande av den välavvägda beskattningsrätten mellan medlemsstaterna — Skattesystemets inre sammanhang — Föreligger inte*
(Artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG, rådets direktiv 2008/55)
5. *Unionsmedborgarskap — Rätt att fritt röra sig och uppehålla sig på medlemsstaternas territorium — Nationella bestämmelser som hindrar eller avhåller medborgare i en medlemsstat från att lämna sin ursprungsstat — Otillåtet — Motivering som ska grundas på objektiva överväganden av allmänintresse vilka inte får ha påverkats av personernas nationalitet*
6. *Internationella avtal — Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet — Fri rörlighet för personer — Etableringsfrihet — Skattelagstiftning — Flyttning av en skattskyldig persons hemvist till en stat som är part i nämnda avtal — Skyldighet att inkludera ännu ej taxerade inkomster i beskattningsunderlaget för det senaste beskattningsåret — Restriktion — Motivering — Effektiv indrivning av skatteskulden — Villkor*

(EES-avtalet, artiklarna 28 och 31)

1. Se domen.

(se punkt 47)

2. Se domen.

(se punkt 49)

3. Se domen.

(se punkt 51)

4. En medlemsstat som inför och bibehåller en lagstiftning enligt vilken de skattskyldiga personer som flyttar sitt hemvist till en annan medlemsstat åläggs att inkludera deras ännu ej taxerade inkomster i beskattningsunderlaget för det senaste beskattningsår då de ansågs ha skatterättsligt hemvist i landet, har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 18 EG, 39 EG och 43 EG.

Även om fördragets bestämmelser om fri rörlighet för personer enligt sin ordalydelse syftar till att säkerställa nationell behandling i den mottagande medlemsstaten utgör de nämligen också hinder för bestämmelser genom vilka en medborgare i en medlemsstat hindras eller avhålls från att lämna sitt hemland för att utöva sin rätt till fri rörlighet. Detta är fallet med en lagstiftning som innebär en skyldighet för den skattskyldiga person som flyttar sitt hemvist till en annan medlemsstat att betala skatten tidigare än de skattskyldiga personer som behåller sitt skatterättsliga hemvist i förstnämnda medlemsstat. Denna skillnad i behandling, som kan leda till att personer som flyttar sitt hemvist till utlandet missgynnas i ekonomiskt hänseende, förklaras i förevarande fall inte av någon objektiv skillnad mellan situationerna. När det gäller en medlemsstats lagstiftning om beskattning av realiserad inkomst, liknar nämligen situationen för den som flyttar sitt hemvist till en annan medlemsstat den situation som gäller för den som behåller sitt hemvist i den första medlemsstaten. En sådan skillnad i behandling utgör således ett hinder för utövandet av de friheter som anges i artiklarna 39 EG och 43 EG.

Detta hinder kan inte motiveras av behovet att säkerställa en effektiv indrivning av skatteskulden när befintliga former för samarbete mellan medlemsstaternas myndigheter på unionsnivå, bland annat de som föreskrivs i direktiv 2008/55 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder, är tillräckliga för att ursprungsmedlemsstaten ska kunna driva in skatteskulden i en annan medlemsstat. Den skyldighet som införts genom nämnda nationella lagstiftning står alltså inte i proportion till ändamålet att förenkla indrivningen av skatteskulden.

Nämnda hinder kan inte heller motiveras av behovet att säkerställa fördelningen av beskattningsrätten mellan medlemsstaterna, eftersom ursprungsstaten inte förlorar rätten att utöva sin beskattningsrätt beträffande verksamhet som redan bedrivits inom landet i samband med att den skattskyldige flyttar sitt hemvist till en annan medlemsstat, och därmed inte behöver avstå från sin rätt att fastställa beloppet avseende den skatt som belöper på denna verksamhet.

I avsaknad av ett direkt samband i den nationella lagstiftningen mellan skattefördelen i form av möjligheten att hänföra inkomsterna till flera beskattningsperioder, och en kompensation för denna fördel genom någon form av beskattning, gäller slutligen att denna lagstiftning inte kan motiveras av behovet av att upprätthålla skattesystemets inre sammanhang.

(se punkterna 52, 53, 57, 59–61, 67, 68, 79, 87, 88 och 101 samt domslutet, punkt 1)

5. Se domen.

(se punkterna 91 och 92)

6. En medlemsstat som inför och bibehåller en lagstiftning enligt vilken de skattskyldiga personer som flyttar sitt hemvist till en annan stat som är part i EES-avtalet, men som inte är unionsmedlem, åläggs att inkludera sina ännu ej taxerade inkomster i beskattningsunderlaget för det senaste beskattningsår då de ansågs ha skatterättsligt hemvist i landet, har inte underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 28 och 31 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).

Ett sådant hinder för den fria rörligheten för arbetstagare och för etableringsfriheten för medborgarna i EES-medlemsstater är nämligen motiverat av behovet av att säkerställa en effektiv indrivning av skatteskulden i den mån någon sådan ram för samarbete mellan behöriga myndigheter i medlemsstaterna som uppställs i unionsrättens bestämmelser inte existerar mellan dessa myndigheter och de behöriga myndigheterna i EES-medlemsstaterna, när de berörda staterna inte har gjort något åtagande om ömsesidigt bistånd för uppbörd eller indrivning av skatt.

(se punkterna 95 och 99)